

GŽ-2259/2009

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Sisku u vijeću sastavljenom od sudaca Alenke Lešić, predsjednice vijeća, te Martine Budinski Modronja i Josipa Štrukleca, članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Joze Perkovića iz Stupna, Stupno 118, kojeg zastupa punomoćnik Domagoj Rebić, dipl. iur., stručni suradnik NHS iz Zagreba, protiv I. tuženika PZZ – Inženjering d.o.o. u stečaju, Zagreb, Trnjanska 11f, kojeg zastupa stečajni upravitelj Eduard Miščević, odvjetnik iz Zagreba i II. tuženika HŽ Infrastruktura d.o.o. Zagreb, Antuna Mihanovića 12, radi utvrđenja, rješavajući o žalbi I. tuženika izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Sisku od 27. ožujka 2009. godine, poslovni broj P-925/08-17, u sjednici vijeća održanoj dana 14. siječnja 2010. godine

presudio je

Odbija se kao neosnovana žalba I tuženika PZZ-Inženjering d.o.o. u stečaju i potvrđuje se presuda Općinskog suda u Sisku poslovni broj P- 925/08-17 od 27. ožujka 2009. godine u dijelu kojim je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja (točka I. i II. izreke).

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom suđeno je:

„I. Utvrđuje se kako je ugovor o radu broj 256-19-0 kojeg je tužitelj sklopio s tuženikom dana 31. kolovoza 2007. godine ugovor o radu na neodređeno vrijeme.

II. Utvrđuje se ništavnom odluka tuženika o prestanku ugovora o radu broj 256-19-0 od 28. rujna 2007. godine.

III. Sa preostalim dijelom tužbenog zahtjeva tužitelj se odbija.“

Uz presudu prvostupanjski sud je donio i rješenje o povlačenju tužbe u odnosu na II tuženika HŽ Infrastruktura d.o.o. Zagreb.

Protiv dijela presude kojom je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja (točka I. i II. izreke) pravovremenu žalbu podnio je I. tuženik zbog svih žalbenih razloga označenih u članku 353. st. 1. toč. 1. do 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08 i 123/08, dalje: ZPP), odnosno zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenoga činjeničnog stanje i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

U žalbi I. tuženik navodi da je između tužitelja i I. tuženika zaključen Ugovor o radu na određeno vrijeme, te da je isti istekao 30. rujna 2007. godine. Nadalje navodi da se s tužiteljem za obavljanje predmetnih poslova trebao zaključiti Ugovor o djelu, do njihova okončanja, te da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu članka 15. Zakona o radu. Predlaže da ovaj sud žalbu uvaži i preinači presudu u pobijanom dijelu, podredno da ukine presudu u pobijanom dijelu i vrati predmet na ponovni postupak.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba I. tuženika je neosnovana.

Razmatrajući pobijanu presudu i postupak koji je prethodio njezinu donošenju ovaj sud ne nalazi da je prvostupanjski sud počinio ijednu bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. ZPP, na koje povrede ovaj sud pazi i po službenoj dužnosti (članak 365. stavak 2. ZPP), a I. tuženik u žalbi ni ne upućuje na počinjenje neke određene bitne povrede.

Nije osnovan ni žalbeni prigovor I. tuženika da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno. Naprotiv, prvostupanjski sud je utvrdio sve činjenice relevantne za donošenje pravilne i zakonite odluke o osnovanosti tužbenog zahtjeva, a na tako potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, pravilno je primijenjeno materijalno pravo, pa je i taj žalbeni prigovor neosnovan.

Prvostupanjski sud je pravilno utvrdio, uvidom u ugovor o radu broj 256-19-0 da je tužitelj s I. tuženikom sklopio ugovor o radu na određeno vrijeme i to od 01. rujna 2007. godine do 30. rujna 2007. godine za radno mjesto predradnika. Nadalje je utvrđeno da je I. tuženik tužitelju dana 09. listopada 2007. godine dostavio obavijest od 28. rujna 2007. godine o isteku Ugovora o radu kojom izvještava tužitelja da mu ugovor o radu na određeno vrijeme broj 256-19-0, prestaje dana 30. rujna 2007. godine, te da je I. tuženik donio i odluku broj 1699, s nadnevkom 28. rujna 2007. godine, o prestanku Ugovora o radu broj 256-19-0 od 01. rujna 2007. godine i to istekom roka na koji je zaključen. Utvrđeno je kao nesporno među strankama da je tužitelj kod I. tuženika radio i nakon proteka roka na koji je sklopljen ugovor o radu broj 256-19-0, dakle nakon 30. rujna 2007. godine, odnosno do 09. listopada 2007. godine.

Neosnovano se I. tuženik u žalbi poziva na odredbu članka 374. Zakona o trgovačkim društvima, jer dužnost likvidatora da okonča poslove tvrtke koji su u trenutku likvidacije u tijeku, odnosno njihovo nastavljanje do izvršenja, nije od utjecaja na rješenje ovog spora koji je radni spor i na koji se prije svega primjenjuju odredbe Zakona o radu („Narodne novine“, broj 137/04 - pročišćeni tekst, nastavno: ZR).

Nije u pravu I. tuženik kada u žalbi navodi da tužitelj nakon 30. rujna 2007. godine, odnosno u razdoblju od 01. listopada 2007. godine do 09. listopada 2007. godine, u kojem razdoblju je tužitelj radio kod I. tuženika, nije bio u radnom odnosu. Naime, bez obzira što je tužitelj kod I. tuženika radio temeljem Ugovora o radu na određeno vrijeme koji je trajao do 30. rujna 2007. godine, nedvojbeno je da je tužitelj i nakon navedenog datuma nastavio dolaziti na posao i da je radio kod I. tuženika do 09. listopada 2007. godine, čemu se I. tuženik nije protivio, već iz svega proizlazi da je s tim bio suglasan, pa se sukladno članku 15. stavak 5. ZR smatra da je radnik sklopio ugovor o radu na neodređeno vrijeme.

Žalbeni navodi I. tuženika da se s tužiteljem, za obavljanje poslova koji u trenutku likvidacije nisu bili dovršeni i trebalo ih je dovršiti, trebao zaključiti Ugovor o djelu nisu relevantni. Mišljenje je ovog suda da je I. tuženik znao, odnosno da je morao znati da 30. rujna 2007. godine tužitelju ističe Ugovor o radu, te da će se, nastavi li tužitelj raditi kod I. tuženika nakon toga datuma, smatrati da je sklopljen Ugovor o radu na neodređeno vrijeme. Ako je I. tuženik želio izbjeći takvu situaciju, onda tužitelju nije trebao dozvoliti da dolazi na posao i da radi nakon 30. rujna 2007. godine, odnosno, ako mu je rad tužitelja bio potreban, trebao je s tužiteljem na vrijeme regulirati odnos za razdoblje od 01. listopada 2007. godine do 09. listopada 2007. godine (sklopiti novi ugovor o radu na određeno vrijeme ili ugovor o djelu). Nedvojbeno je da I. tuženik ništa od navedenog nije učinio.

Mišljenje je i ovog suda da nije bilo potrebno da I. tuženik donosi odluku o prestanku ugovora o radu broj 256-19-0, jer se radilo o ugovor o radu na određeno vrijeme koji prestaje istekom vremena na koji je sklopljen, te da je pravilan zaključak prvostupanjskog suda da i donošenje te odluke zapravo upućuje da je tužitelj nastavio raditi kod I. tuženika i nakon isteka roka na koji je sklopljen ugovor o radu na određeno vrijeme. I. tuženik je i obavijestio tužitelja da mu ugovor o radu prestaje s danom 30. rujna 2007. godine. Mišljenje je ovog suda, obzirom da je obavijest o prestanku ugovora o radu tužitelju dostavljena 09. listopada 2007. godine, da je donošenjem navedene odluke I. tuženik pokušao riješiti novonastali odnos s tužiteljem, odnosno da je pokušao spriječiti da se smatra kako je tužitelj sklopio ugovor o radu na neodređeno vrijeme. Kako je navedena odluka donesena, a smatra se da je tužitelj sklopio ugovor o radu na neodređeno vrijeme, pravilno je prvostupanjski sud postupio kada je utvrdio da je odluka o prestanku ugovora o radu broj 256-19-0 ništava.

Obzirom da žalbeni navodi I. tuženika nisu doveli u pitanje zakonitost i razloge prvostupanjske presude, temeljem članka 368. stavak 1. ZPP žalba I. tuženika je odbijena i prvostupanjska presuda je potvrđena.

Radi tužitelja se napominje da je prvostupanjski sud usvojio dio tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži da se utvrdi ništavost odluke o prestanku ugovora o radu na određeno vrijeme i da se utvrdi da je sklopljen ugovor o radu na neodređeno vrijeme, koji su po svom sadržaju deklaratorni, dok je odbio dio tužbenog zahtjeva kojim se I. tuženika obvezuje da zbrine tužitelja na način i na osnovi odluke o zbrinjavanju viška radnika tuženika, međutim tužitelj se na odbijajući dio prvostupanjske presude nije žalio, slijedom čega je nejasna svrha vođenja ovog parničnog postupka.

Iako je prvostupanjski sud u pismenom otpravku presude, u uvodu, pogrešno označio naziv I. tuženika (PZZ-Inženjering d.o.o. u likvidaciji umjesto PZZ-Inženjering d.o.o. u stečaju), ovaj sud nije smatrao svrsishodnim najprije vraćati spis prvostupanjskom sudu radi ispravka, jer se ispravak presude može učiniti u svako doba, pa i nakon njezine pravomoćnosti.

U odnosu na rješenje kojim je tužba u odnosu na II. tuženika povučena, odluka prvostupanjskog suda ostaje neizmijenjena, kao i u nepobijanom dijelu presude (toka III i IV izreke).

U Sisku, 14. siječnja 2010.

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Alenka Lešić, v.r.

